

РЕШЕНИЕ НА СЪДА
27 октомври 1982 година*
„Свободно движение на работници”

По съединени дела 35 и 36-82

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Договора за ЕИО, от Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия), в рамките на производство по налагане на временна мярка пред този съд между

Elestina Esselina Christina Morson

и

1. Държавата Нидерландия,

2. Началника на Plaatselijke Politie (Местната полиция) по смисъла на Vreemdelingenwet (Закон за чужденците)

и между

Sweradjie Jhanjan

и

Държавата Нидерландия

и за постановяване на тълкувателно решение по отношение на член 177, алинея 3 от Договора за ЕИО и член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр.2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н A. O'Keefe и г-н U. Everling, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco и г-н T. Koortmans, съдии,

генерален адвокат: сър Gordon Slynn,
секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството то: нидерландски.

1. С Решения от 15 януари 1982 г., постъпили в Съда на 21 януари 1982 г. Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия) е отправил до Съда на Европейските общности преюдициално запитване на основание член 177 от Договора за ЕИО относно два въпроса, които са едни и същи при двете съединени дела, и се отнасят за тълкуване първо на член 177, алинея 3 от Договора за ЕИО, и второ, на член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ, L 257, стр. 2).

2. Жалбоподателите по основното производство г-жа Morson и г-жа Jhanjan, граждани на Суринам, които са подали молби за разрешение за пребиваване заедно съответно с техните дъщеря и син, които са граждани на Нидерландия и ги издържат. Според документите, представени пред съда, дъщерята и синът работят в Нидерландия, но никога не са били наемани на работа в друга държава-членка. Молбите са били отхвърлени от държавния секретар по правосъдието, в резултат на което г-жа Morson и г-жа Jhanjan подали искания за преразглеждане на решението.

3. По силата на нидерландското законодателство относно чужденците подобни искания за преглед спират изпълнението на заповедите за депортиране. Същевременно, държавният секретар по правосъдието може да откаже да спре изпълнението, в който случай е налице възможност да се поиска налагане на временна мярка от страна на компетентния съд. Съответните процедури се уреждат от членове 289 - 297 от Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (нидерландският Граждански процесуален кодекс), чийто член 292 предвижда, че „решенията, които подлежат на временно изпълнение, не оказват влияние на главното производство”.

4. В настоящото дело жалбоподателите по главното производство са поискали временно разпореджане, което да не позволи на нидерландската държава да ги депортира, поне докато искането им за преглед на решението не бъде разгледано от най-висшата инстанция. Те са се позовали на член 10, параграф 1 от цитирания по-горе Регламент № 1612/68, който дава правото на някои членове на семейството на работника, включително такива на негова издръжка по възходяща линия, да се настанят при работника, ако той е гражданин на държава-членка и е нает на работа на територията на друга държава-членка. Те също така са се позовали и на забраната за дискриминация, въведена с членове 7 и 48 от Договора за ЕИО.

5. Като е преценил, че решението, което трябва да постанови, зависи от тълкуването на разпоредби от правото на Общността, Hoge Raad (Върховният съд), пред който г-жа Morson и г-жа Jhanjan са подали жалби, на основание нарушение на закона, в рамките на производството по налагане на временни мерки, е поставил следните преюдициални въпроси:

„1. При прилагането на временна мярка, длъжен ли е Hoge Raad (Върховният съд), в съответствие с член 177, трета алинея от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, когато възникне въпрос, свързан с тълкуването, по смисъла на първата алинея от този член, при обжалване на основание, че е нарушен законът, да препрати въпроса към Съда на Европейските общности с искане за преюдициално заключение, като се има предвид факта, че решението на Hoge Raad

(Върховният съд), постановено по искане за налагане на временна мярка не обвързва съда, който по-късно трябва да разгледа делото по същество. Ако на този въпрос не може да се отговори положително или отрицателно по принцип, кои са обстоятелствата, които определят, че следва да се приеме наличието на такова задължение?

2. Дали член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността, във връзка с други разпоредби на правото на Общността или самостоятелно, забранява на държава-членка да откаже да допусне член на семейството, споменат в член 10, параграф 1 от регламента, когато този член на семейството иска да придобие местожителство при работника, ако работникът има гражданство на държавата, в която работи, а членът на семейството е с друго гражданство?”

По първия въпрос

6. По същество с първия въпрос се иска да бъде установено дали член 177, алинея 3 от Договора за ЕИО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че национална юрисдикция на държава-членка, срещу чиито решения няма съдебно средство за защита по националното право, не е длъжна да се обърне към Съда с въпрос за тълкуване, както е посочено в първата алинея от този член, ако въпросът е повдигнат при процедури, свързани с временни мерки и взетото решение не обвързва юрисдикцията, която по-късно ще разглежда делото по същество, дори тази юрисдикция да принадлежи към друга съдебна система.

7. Съгласно член 177, алинея 2, една юрисдикция на държава-членка, пред която е поставен въпрос, свързан с тълкуване или установяване на валидност, както е посочено в първата алинея от този член, може да поиска от Съда да направи преюдициално заключение, ако счита, че е необходимо решение по този въпрос, за да бъде постановено съдебното решение. Същевременно, член 177, алинея 3 постановява, че когато такъв въпрос е повдигнат пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, тази юрисдикция е длъжна да сезира Съда.

8. Както Съдът вече е постановил в своето решение от 24 май 1977 г. (*Hoffmann-La Roche*, по дело 107/76, *Recueil* стр. 957), член 177 има за цел да гарантира, че правото на Общността се тълкува и прилага по еднакъв начин във всички държави-членки. От тази гледна точка, третата алинея от този член има специфичната цел да предотврати във всяка една държава-членка установяването на национална съдебна практика, която не е в съответствие с правилата на Общностното право. Изискванията, произтичащи от тази цел, се спазват по отношение на бързите и спешни производства, като тези в конкретния случай, когато обикновеното производство по същество, позволяващо преразглеждане на всеки правен въпрос, свързан с правото на Общността, временно решен в бързото производство, трябва да бъде образувано или във всички случаи, или когато страната, която е изгубила делото, поиска това.

9. Следователно специфичната цел, която е в основата на член 177, алинея 3, се спазва, ако задължението за преюдициално запитване към Съда се прилага в контекста на производството по същество, дори ако съответното дело се гледа пред юрисдикция, принадлежащи към правосъдна система, различна от тази, в чиито рамки се провежда производството по налагане на предварителната мярка, при условие че все още е възможно да се отпрати запитване към Съда по член 177 относно всички повдигнати въпроси, свързани с правото на Общността.

10. Следователно отговорът на първия въпрос, поставен от Hoge Raad (Върховният съд) трябва да бъде, че член 177, алинея 3 от Договора за ЕИО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че националната юрисдикция, срещу чиито решения няма съдебно средство за защита, не е длъжна да се обърне към Съда с въпрос за тълкуване, както е посочено в първата алинея от този член, ако въпросът е повдигнат при процедури, свързани с временни мерки и взетото решение няма да обвързва юрисдикцията, която по късно ще разглежда делото по същество, при условие че всяка от страните има правото да започне или да иска започването на процедура по същество, дори и пред юрисдикциите на друга съдебна система, и при условие, че по време на тези процедури, всеки въпрос, свързан с правото на Общността, който е бил решен в хода на бързото производство, може да бъде преразгледан отново и отправен към Съда по член 177 от Договора.

По втория въпрос

11. По същество с втория въпрос се иска да бъде установено дали, и ако е така, при какви обстоятелства правото на Общността забранява на държава-членка да откаже на член на семейството по смисъла на член 10 на Регламент № 1612/68, цитиран по-горе, на работник, нает на работа на територията на тази държава-членка, да влезе или остане в рамките на нейната територия, ако работникът има гражданство на държавата, в която работи, а членът на семейството е с друго гражданство.

12. По силата на член 48 от Договора свободното движение на работници в рамките на Общността налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство между работниците от държавите-членки. Член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността, цитиран по-горе, предвижда, че определени членове на семейството на работника, включително родственици по възходяща линия на негова издръжка, „независимо от тяхното гражданство, имат право да се настаният заедно с работник, който е гражданин на държава-членка, нает на работа на територията на друга държава-членка”.

13. Тъй като тази разпоредба не обхваща случая на членове на семейството, издържани от работник, който е гражданин на държавата-членка, на чиято територия е нает, отговорът на преюдициалното запитване зависи от това дали от контекста на разпоредбите и мястото, което те заемат в правната система на Общността като цяло, може да се извлече заключение, че тези родственици имат право на влизане и пребиваване.

14. В това отношение жалбоподателите по главното дело разчитат на правилото, забраняващо дискриминацията на основата на гражданството, което е общо формулирано в член 7 и намира по-конкретен израз в член 48.

15. Същевременно е ясно, че член 7 и член 48 могат да бъдат използвани, само когато става дума за област на приложение правото на Общността, като в настоящото дело става дума за свободата на движение на работници в рамките на Общността. Това заключение произтича не само от формулировката на разпоредбите, но е в съгласие и с тяхната цел, която е да се подпомогне премахването на всякакви пречки пред установяването на общ пазар, в който гражданите на държавите-членки могат да се движат свободно в рамките на държавите с цел осъществяване на икономическа дейност.

16. Следователно разпоредбите на Договора за свободното движение на работници и правилата, приети за тяхното прилагане, не могат да се прилагат спрямо случаи, които не са свързани по никакъв начин с някаква ситуация, която се регулира от правото на Общността.

17. Такъв безспорно е случаят с работници, които никога не са упражнявали своето право на свободно движение в рамките на Общността.

18. Следователно отговорът на втория въпрос, поставен от Hoge Raad (Върховният съд), трябва да бъде, че правото на Общността не забранява на една държава-членка да откаже на член от семейството по смисъла на член 10 на Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността, на работник, нает на територията на тази държава-членка, който никога не е упражнявал правото на свободно движение в рамките на Общността, влизане и пребиваване на нейна територия, ако този работник е гражданин на тази държава, а членът на семейството е гражданин на трета страна.

По съдебните разноски

19. Разходите, направени от правителствата на Нидерландия и Обединеното кралство, и от Комисията, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява етап от висящо пред националния съд дело, този съд следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Член 177, алинея 3 от Договора за ЕИО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че национална юрисдикция, срещу чиито решения няма съдебно средство за защита, не е длъжна да се обърне към Съда с въпрос за тълкуване, както е посочено в първата алинея от този член, ако въпросът е повдигнат при процедура, свързана с временни мерки и взетото решение няма да обвързва юрисдикцията, която по-късно ще разглежда делото по същество, при условие че всяка от страните има

правото да започне или да иска започването на процедура по същество, както и пред юрисдикции на друга правосъдна система, и при условие че по време на тези процедури, всеки въпрос, свързан с правото на Общността, който е бил решен в хода на бързото производство, може да бъде преразгледан отново и отправен към Съда по член 177 от Договора.

2. Следователно правото на Общността не забранява на една държава-членка да откаже на член на семейството по смисъла на член 10 от Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността, на работник, нает на работа на територията на тази държава, който никога не е упражнявал правото на свободно движение в рамките на Общността, влизане и пребиваване на нейна територия, ако този работник е гражданин на държавата, а членът на семейството е гражданин на трета страна.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 октомври 1982 година.

Подписи